

[Orla Møller.]

ter ejendommen inden for en vis frist skal udstykket eller bebygges i overensstemmelse med planerne for området. Påbud vil kunne meddeles for arealer, der udgør mindst 1 ha eller 10.000 m², og med denne bestemmelse er alle de almindelige sommerhuse uden for forbuddet. Bestemmelsen vil formentlig kun blive anvendt i sjældne tilfælde, hvis nogen sinde overhovedet; men det må erkendes, at den er god at have, også fordi den ved sin blotte eksistens kan have en vis forebyggende virkning.

Bestemmelserne i dette lovforslag såvel som de øvrige jordlovsforslag ses ofte udelukkende i lyset af en eventuel dansk tilslutning til fællesmarkedet. Rigtigt er det, at en tilslutning til EF kan få konsekvenser i retning af en øget efterspørgsel efter jord med henblik på erhvervmæssig udnyttelse til de rekreative formål. Inden for fællesmarkedets område har medlemslandenes statsborgere ret til på lige fod at erhverve fast ejendom, når vel at mærke erhvervelsen sker som led i en erhvervmæssig virksomhed. Men herudover må jeg tilføje, at lovgivningen under alle omstændigheder inden for eller uden for EF vil være fordelagtig, når det drejer sig om beskyttelse af det åbne land og om den bedste udnyttelse af dette til rekreative formål. Det er ingen overdriivelse at sige, at for øjeblikket mærker mange af de myndigheder, der arbejder med disse sager, et overordentlig stærkt pres på det område, vi har at stille til rådighed for rekreative formål.

Det sidste af boligministerens tre lovforslag er forslaget til lov om ændring af lov om by- og landzoner. Selv om forslaget fylder mindre på papiret, må de foreslåede ændringer karakteriseres som værende fuldt så påkrævede som de to andre lovforslag.

For det første tilsigtes det at tilvejebringe en ensartet administration af by- og landzonenloven i hele landet. Når vi har sat os som mål at sikre de rekreative områder, kan det ikke nytte noget, at bestræbelserne gennemføres ved en administration, der varierer, måske endda stærkt, fra egn til egn. Derfor vil boligministeren kunne give bindende retningslinjer for administrationen af landzonebestemmelserne. Endvidere forekommer det oplagt, at navnlig sager af national eller særlig principiel betydning skal kunne

afgøres af ministeren uafhængigt af, om en lokal afgørelse påklages. Den foreslåede bestemmelse om ministerens adgang til at overtage afgørelsen i en verserende sag forekommer mig at være langt mere hensigtsmæssig end en omgørelsesadgang, der i øvrigt ofte vil betyde et langt større indgreb ved at ændre en afgørelse, som parterne havde indrettet sig på.

Endelig indeholder lovforslaget en bestemmelse om forenkling af sagsbehandlingen i sager, hvor der også er involveret andre myndigheder. En rationalisering som den foreslåede, der ikke går ud over retssikkerheden, må naturligvis bifaldes.

Til slut vil jeg gerne endnu en gang fremhæve betydningen af, at denne jordbeskyttelseslovgivning gennemføres nu. For store dele af befolkningen er det en forudsætning for et ja til fællesmarkedet, at de rekreative områder sikres. Men hertil kommer, at de fremsatte forslag, som allerede tidligere begrundet i denne tale, giver øgede muligheder for en forbedring af den allerede gennemførte parlægningslovgivning. Vi er i socialdemokratiet åbne for forhandling om de enkelte bestemmelser, men jeg vil gerne understrege, at principperne i lovforslagene ikke kan fraviges, uden at det vil forringe den beskyttelse, som er tilsigtet.

Med disse ord skal jeg tilsige mit partis støtte til lovforslagene under udvalgsarbejdet.

H. C. Toft: Under de første forhandlinger om Danmarks tilslutning til fællesmarkedet efter dets dannelse først i 1960'erne var der i den danske befolkning enighed om, at en tilslutning ville betyde en væsentlig forøgelse af presset på det, vi betegner som de rekreative områder, idet der udover de mange danske ønsker om at besidde et sommerhus også ville være mange fællesmarkedsborgere, der nærede de samme ønsker. Det danske landskab og de vidtstrakte danske kyster ville være attraktive for Europas befolkning. Der var i de politiske partier i Danmark enighed om, at man måtte have en stærkere styring af udviklingen i disse områder, og der var også enighed om, at man måtte friholde arealer fra bebyggelse m. m. ude i det åbne land. Vi ville friholde vidtstrakte arealer i de tiltrækkende naturområder.